

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Erik og Ellen

Citation: Winther, Christian: "Erik og Ellen", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr02val-shoot-workid61482/facsimile.pdf> (tilgået 26. juni 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

»Tilgiv mig nu Svend Poulson! dit Hjerte er ei
haardt,
»Ved Guds hellige Engle! du maa hjælpe mig bort!
»Din Mark naaer ned til Stranden, du eier jo en
Baad?
»O! tag dog dette Guld for din Hjælp og dit Raad!
»Thi Morgnens lyse Øie maa ikke see mig her,
»Og aldrig gamle Danmark skal favne mig meer.«

Det sagde da hans Stemme saa bønlig og blød,
Den fulde Børs han lagde paa Pigebarnets Skjød;
Han trykker deres Hænder saa inderligt og fast,
Og drager dem af Huset med krampagtig Hast.

Snart gjennem Krattet ile de hurtigen did,
I lune Morgendæmring, hvor Søen skummer hvid;
Paa Stien gjennem Kornet de vandre taus i Rad,
Bagefter bærer Inger en Kurv med Viin og Mad.

Alt strømmer Solens Blod af Østens Sluser op,
Da gynges fjernt Kay Lykke paa Bølgens falske Top.
Men Svend og Inger vinke Farvel fra steile Bred
Med Hjertet fuldt af Vemod og trofast Kjærlighed.

ERIK OG ELLEN.

Jeg havde fast besluttet det, men vidste ei, hvordan
Jeg rigtig skulde gribe den Lilles Hjerte an;
I otte Dage stræbde jeg at naae mit søde Maal,
Men Leiligheden smuttede mig af Haanden som en
Aal.

Hun skyede mig bestandigt! Forleden bar vi Vand,
Jeg tænkte: Erik Hansen! nu tee dig som en Mand,
Sæt dig nu ret i Skik, og vær kuns ikke seen, —
Da heldte hun mig Spanden over begge mine Been.

Hun bad vel om Forladelse, men satte sig og loe,
Imens jeg taalig tørred i Græsset mine Skoe;
Hun loe, saa Taaren rendte ad hendes Kinder ned,
Men da jeg vilde tale, sprang hun op, og løb afsted.

Stod hun i Melkestuen, og jeg sneeg mig derind,
Saa foer hun ud i Kjøkkenet, saa let som en Vind,
Og sprang jeg saa bagefter, saa var hun ikke der,
Og allevegne var hun, — kuns ikke mig nær.

Saa hændtes det forleden en Eftermiddag,
Paa Høstænget laae jeg i bedste Ro og Mag,
I Tærskeloen nede tæt ved den aabne Dør
Jeg saae den gamle Trine, hun sad og hegled Hør.

Da gik min lille Ellen over Gaarden saa flink
Med Roser paa sin Kind og i Øiet skjælmske Blink,
Hun kom i Loen ind til den gamle døve Moer,
Og rakde hende Kaffe med venlige Ord.

Hun feied sig en Plads paa Loegulvet reen,
Og svøbde sine Skjørter om de pene smaa Been,
Saa sad hun ned, og lagde sin Haand paa Konens
Knæer:

»Hør, spaa mig nu Katrine, mens vi er ene her!«

Men jeg laae paa Stænget som en Skytte bag sit
Garn,
Og hørde, hvad hun sagde, det lystige Barn;

Den Gamle tørde Brillerne, og satte dem paa,
Og tog hendes Haand, og gav sig til at spaae.

»Her seer jeg strax i Haanden en deilig Bondegaard,
Ved Siden bredt og langt et Rigdomsbord der
staaer,« —

Med nysgjerrigt Blik hun selv i Haanden seer:
»Men siig mig nu, Katrine, staaer der saa ikke
meer?«

»Jovist, mit hjerte Barn! den Streg, som her mon
gaae,
Den siger mig, at Alderdom gjør hendes Lokker
graae!«

Med halv undseeligt Blik hun paa den Gamle seer:
»Men siig mig dog, Katrine! staaer der slet ikke
meer?«

»Tie hun kun stille, Barn, det bedste kommer her,
En vakker Ungersvend, han er dig gandske nær!
Men han maa komme først; — mærk vel, mit unge
Blod!

Man ei bør ryste Træet, før Frugten den er moed!«

Da reisde sig den Lille, og bort fra Stolen gik,
Og sagde næsten stødt med alvorlige Blik:
»Det er vel Erik Hansen? hm! hvad skal jeg saa
med ham?«

»Til Kjærest og til Huusbond, forstaaer hun vel,
mit Lam!«

»Her staaer, han kommer snart, naal pas hun kun paa!
Hvad Skjæbnen eengang vil, det kan man ei und
gaae!« —

Men jeg laae saa glad, som en Skytte bag sit Garn,
Og hørde, hvad hun sagde, det lystige Barn.

Med Eet hun kom tilbage, saa underligt, saa mildt
Hun satte tæt sin Mund til den Gamles Øre snildt,
Med begge sine Hænder hun dulgde hvert et Ord,
Hun hvidskede saa sagte, og saa tilbage foer.

Ei! hvor den Gamle smidsked, og jeg lytted' til:
Hvad kan det dog vel være, hvad Ellen vide vil?
Men Lykken var mig blid: hun er døv, den gamle
Hex,

Hun raabde: »trende Piger, og Drengébørn sex«.

Høit blussed Ellens Kinder, hun løfted Haanden op,
Og truede den Gamle, og løb med lette Hop;
Men jeg lod mig glide fra Høstænget ned,
Og halv var jeg glad, og halv var jeg vred. —

Langt inde i vor Skov en Bæk sig skynder frem,
Og strømmer ned i Søen til sit rolige Hjem;
Der stod jeg hen mod Aften, og tømred paa en Bro,
Snart sukkede mit Hjerte, og snart var det fro.

Det var saa luunt i Dalen, det lakked alt ad Qvel,
Og Fuglene sang Solen et sødeligt Farvel,
Om Stenen risled Bækken og Skoven var saa smuk,
Høit Echo talde efter ethvert mit Øxehug.

Der krummer sig en Gangstie ned over Bankens
Barm
Igennem Busk og Krat. Med Kurven paa sin Arm
Kom der vor liden Ellen, og bragde mig mit Brød,
Ned gik hun over Banken i Dalens lune Skjød.

Hun vifted sig med Haanden, thi Kinden var saa
heed,

Og paa en styrtet Bøg hun træt sig satte ned:
»Her bringer jeg dig, Erik! din Midaftensmad,
Kom, sæt dig her paa Bullen, og spiis, og vær glad!«

Jeg sad ved hendes Side, — hun aabned Kurvens
Laag,

Eia! hvor slog mit Hjerte, og Blodet kom i Kog!
Jeg vilde til at tale, men Halsen var saa trang.
Hun smilte: »er du tørstig? saa drik dog en Gang!«

Da stammede jeg sagte: »den lifligste Drik
Ei qvæge kan mit Hjerte som dit venlige Blik.
Hvad hjælper mig vel Brødet og den lækreste Brad,
Naar uden dig, min Ellen, jeg aldrig bliver glad?«

Men alt som jeg talde, saa blev jeg mere kry.
Jeg holdt paa hendes Haand, at hun ikke skulde flye
Hun lod mig holde Haanden saa løst og saa lindt,
Den anden lod hun lege med Stammens Bark og
Splint.

»Jeg tjener vel din Fader, — men eier selv en Gaard,
O! bliv min Huustru kjære, vær nu dog ikke haard!
Mit Stuebord staaer tømret, og det er langt og
bredt,« —

Da mørkned hun sit Øie, det blev en Smule vredt.

»Hvad Skjæbnen engang vil, det kan man ei mod-
staae!«

Da løfted hun sit Hoved, og forundret paa mig saae.
»Jeg trofast vil dig elske, til Lokken bliver graa!«
Da drog hun bort sin Haand, og vilde til at gaae.

Men jeg blev mere dristig, jo længere hun taug,
Jeg raabde, mens jeg hentede min Øxe, min Saug:
»Det lykkeligste Ægtepar, det bliver dog nok vi,
Troer jeg saa vist og fast, som tre til sex er nil«

Høit blussed Ellens Ansigt, som Aften solens Skin,
Hun skyndte sig, og pakkede sin Madkurv ind;
Dog medens Haanden syslede med Iver og med Iil,
Der spilled omkring Munden et fiint lille Smil.

Men dette Smil, det blev mig en Morgenrøde klar,
Mig hendes Taushed sødere end tusind Taler var,
Mit Sind var vel bevæget, men saa frydefuldt der-
ved,
Og derfor gik jeg trøstig, og fulgde hendes Fjed.

Ja, ved den høie Stente, som skiller Mark fra Skov,
Der bar jeg hende over, og spurgde ei Forlov;
Tit syndes mig, hun sukked, og ved hvert et Suk der
kom,
Jeg ventede med Længsel, jeg skulde faae min Dom.

Men da vi stod ved Porten, og vilde just gaae ind,
Hun kom til mig, og lagde sin Kind til min Kind,
Og kyssed mig, og sagde saa venlig disse Ord:
»Saa taler du i Morgen med Fader og med Moer?«

JACOB OG LONE

Hvor Landeveien løber midt i Tersingeby,
Der staaer en lille Hytte under Valnødtræets Ly,
Foran en Strimmel Hauge, og bagved et Skuur, —
Skomagterskildtet hænger paa den kalkede Muur.